

És clar, això de que Déu camina al teu costat és una mena d'imaginació, una forma de parlar. Déu no camina. No ocupa cap lloc. Encara, però, que com a imatge simbòlica té un significat real, car qui camina al nostre costat ens agrada de pensar que és amic, que participa de la nostra vida, que vol el nostre bé, que ens estima. I aquestes sí que són realitats de la relació que Déu té amb nosaltres.

Segur que alguna vegada has caminat al costat d'una persona estimada. La conversa ja havia acabat. Entraves en el silenci de la naturalitat. Hi havia un sentiment mutu de comoditat. Un corrent silenciós de bon afecte. Quina estona més agradable... quin goig caminar al costat d'una persona estimada !

Al teu costat camina Déu amb tu. Ja ens entenem. De la imatge arribem a la realitat de fe. És molt més que caminar, és molt més que estar al costat, és molt més que el contacte de les mans, és molt més que la presència i el bon corrent afectiu del cor.

Com és, doncs?

Sempre ens quedem curts quan intentem explicar aquesta presència que ens acompanya. Déu no és objectivable pels paràmetres de la nostra ment i de les nostres paraules. Menys mal, si ho fos seria un ídol, un invent del cervell. Amb mots menuts i carregats de silenci podríem dir que la seva presència és....

..... discreta, atenta, respectuosa, amiga, comprensiva, permanent, generalment callada, cordial, misericordiosa, estimulante, relacional, amorosa ... i per sempre.

..... profundament humana, que respon al desig més essencial del nostre cor, que ens obre vers als altres, comunicadora de pau, que ajuda a afrontar la vida, que mou per dins, ens fa lliures, font de goig, animadora, crea esperança , i tot això des de Jesús.

Si us plau, doncs, no pensis: estic sol, estic sola. Pensa mes aviat: em sento sol, em sento sola. Prega des de dintre del més profund: que et trobi aviat, per tal de que la meua vida esdevingui plenament vida.
